Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 20. | Нинѣ: гр. к. Н. о Мытар. рим. к. Н. 5 по 3К | Завтра: гр. к. Пер мощ. Іоа. рим. к. Іоанна | Недѣля 26 сѣчня (7 лют.) 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 23 м.; захôдъ 5 г. 6 м. Баром. 751; термом. + 2·0° — 1·8°. | Рôкъ II.

Франція а Россія.

Остентативно проявлювана дружба Россіѣ зъ Францією, робила до недавна богато шуму въ цѣлôй Европѣ. Цѣкаважь теперь рѣчь послухати, якъ на ту дружбу дивить ся розважнѣйша часть россійскои публики, котрои орґаномъ уважає ся загально журналъ „Вѣстникъ Европы". Згаданый журналъ обговорюючи въ послѣднôмъ нумерѣ за 1891 р. россійско-французску дружбу, такъ каже:

„Можна припускати, що Французы не радують ся вже теперь гадкою союза зъ Россією такъ, якъ то було ще передъ пôвъ рокомъ. И дѣйстно, не було некористнѣйшои хвилѣ проголосити и святкувати россійско-французску дружбу, якъ пôдчасъ кронштадскои гостины. Ледви що притихли торжества кронштадскои стрѣчи и слѣдуючѝ за нею торжества въ Петербурзѣ, якъ у насъ проявили ся сумнѝ обставины, що усунули можнôсть скорои активнои участи въ якôмъ небудь межинароднôмъ предприємствѣ. Нашѝ внутрѣшнѝ клопоты дали ся не въ пору почути приклонникамъ французского союза и любителямъ заграничнои політики. Такожь некористне враженє зробили на Французôвъ нашѝ не впору предпринятѝ мѣры фінансовѝ, зъ котрыхъ могло выходити, що мы зъ симпатій и одушевленя нашихъ приятелѣвъ хочемо тягнути грошевѝ зыски. Затяганє позычки въ Франціи заразъ по кронштадскихъ торжествахъ и коротко передъ тымъ, коли показали ся у насъ наслѣдки неурожаю, набрало зовсѣмъ непожаданого посмѣховиска и двозначности въ захôдно-европейскôй прасѣ. Говорено, що россійске правительство хоче выкористати горячѝ симпатіѣ Французôвъ, абы заповнити свои порожнѝ касы. Россію представлено яко довжника, що попавъ въ клопоты, котрый шукає приятелѣвъ вôдъ, котрыхъ бы грошѣ позычивъ. Такимъ способомъ знижено мрѣѣ о якôмсь союзѣ до простого интересу грошевого, а радôсть Французôвъ мимо волѣ ослабла. Національнѝ симпатіѣ нѣгде не суть такъ змѣннѝ и непевнѝ якъ у Франціи, и зъ нашои стороны було бы розумно напередъ вже предвиджувати, що въ чувствахъ Французôвъ для Россіѣ настане реакція. Они старали ся зближити до великои, могучои державы, що готова бы пôдперти ихъ міліоновою арміею противъ Нѣмцѣвъ, а тымчасомъ обманули ся, бо видять, що та величезна держава не може ужити своихъ силъ въ справахъ заграничныхъ, що она сама має повно клопоту зъ голодовою нуждою, и що борба зъ тымъ внутрѣшнымъ лихомъ звертає чимъ разъ бôльше увагу правительства на себе, та вымагає, щобы оно нимъ занимало ся. Легко зрозумѣти, що союзъ середъ такихъ обставинъ не має для Франціѣ такои вартости, яку єму бôльшôсть Французôвъ приписувала. Французы самѝ лишь зъ приличности не хотять робити нѣякихъ замѣтокъ о тôй несподѣванôй змѣнѣ, якои дôждала справа такъ пожаданого союза вôдъ часу кронштадскихъ торжествъ; але журналістика другихъ краѣвъ ма радôсть зъ того и поясняє ту змѣну та докоряє Французамъ за ихъ поспѣхъ и надаремнѝ илюзіѣ".

„Вѣст. Европы" дає раду Французамъ, щобы чимъ скорше тымъ лѣпше для нихъ перестали сподѣвати ся якои чинной помочи Россіѣ въ альзатско-льотаринґскôй справѣ, а вôдтакъ переходить на неурожай въ Россіи въ минувшôмъ роцѣ, та каже:

„То що у насъ стало ся, єсть щось трохи бôльшого якъ лишь простый неурожай, навѣть щось трошки бôльшого якъ хвилевый голодъ; то показала ся довго приготовлювана руина цѣлои господарки, цѣлого добробыту широкихъ масъ народу, показавъ ся упадокъ цѣлого господарства рôльного, котре не такъ легко дасть ся знову пôднести, показало ся величезне лихо и розладъ въ цѣлôмъ нашôмъ истнованю. Звычайне говореве, що все „благонадежно", показуєсь на кождôмъ кроцѣ неправдою; въ суспôльности розвываєся и укрѣпляєсь свѣдомôсть, що першою и найважнѣйшою задачею державы єсть направити то лихо, яке показало ся, усунути або бодай облегчити тѝ тяжкѝ условія, якѝ пригнетають економічный бытъ бôльшости народу. Доки не усуне ся того внутрѣшного лиха, доти и не можна думати о нѣякôй акціи заграничнôй. Недостаточне приготовлене рѣшучихъ и вôдповѣдаючихъ цѣли мѣръ, хибы и надужитя людей, выконуючихъ свою власть — то все паралізує и спиняє хочь бы найбôльше геройскѝ дѣла арміѣ въ вôйнѣ. Мы досвѣдчили то самѝ на собѣ достаточно не лишь пôдчасъ кримскои вôйны, але и въ послѣднôй вôйнѣ турецкôй, а коли нашѝ величезнѝ жертвы въ рокахъ 1877/78 довели лишь до незначныхъ результатôвъ, то виннѝ тому тѝ войсковѝ интендантскѝ и адміністраційнѝ порядки, черезъ

1

НА СТАЦИИ.

Новеля *Остоѣ.*

За чверть годины мавъ прибути на стацію поѣздъ директорскій. Диррректорррскій!

Въ тôмъ словѣ служба зелѣзнича чула таку силу и величь, що въ порôвнаню зъ нею бухаюча парою льокомотива здавала ся невинною забавкою для дѣтей. На плятформѣ тишина, анѣ слѣду руху, приготовань... все вже готове вôдъ тыждня; а вôдъ вчера куры, качки, навѣть псôвъ, що звычайно були зовсѣмъ свобôднѝ, замкнено въ хлѣвци, тамъ десь на кôнци господарскихъ будынкôвъ. Лише воробцѣ цвѣрѣнькають на берѣзкахъ та рябинахъ въ маленькôмъ городѣ коло двôрця; жовтѝ листки спадають тихо зъ галузокъ, що нависли надъ штахетами; вѣтрець посуває ихъ помалу идъ плятформѣ, облитôй осѣннымъ сонцемъ, заметенôй якъ на свято.

Всюды взôрцева чистота; при хлѣвци, де вôдъ вчера увязнено всю дрôбну-домашну звѣрину, кôлька вѣникôвъ, зовсѣмъ здертыхъ, свѣдчить, що люде ними добре напрацювались.

Старшина, зôбрана въ буфетѣ радила горячково, якъ остаточно урядити снѣданє; лишь оденъ Роиньскій вже чверть годины бѣгавъ по плятформѣ; гарный чорнявый мужчина, въ новôмъ инжинерскôмъ мундурѣ, безъ шапки, зъ руками заложеными за плечѣ, мѣривъ плятформу широкими кроками; вдививъ ся въ землю, вôдъ часу до часу вôддыхавъ глубоко, втягаючи въ себе запахъ сѣна и послѣдныхъ осѣнныхъ цвѣтôвъ, що вже вôдцвитали на зѣльникахъ довкола єго дому. Домикъ, якъ всѣ зелѣзничѝ будынки, помальованый на жовто, зъ червоною крышею и двома бѣлыми коминами, вôдъ стороны города мавъ веранду, прикрыту сѣрымъ полотномъ въ синѝ пасы; въ отвореныхъ вôкнахъ виднѣли коронковѝ занавѣсы, червонѝ и рожевѝ китицѣ мушкателѣ и пелярґоніѣ. Середъ кльомбôвъ, на котрыхъ догоряли послѣднѝ настурціѣ, рôжнобарвнѝ астры, уложенѝ въ бѣлѝ китицѣ и червонѝ ґеорґініѣ, пôднимала ся высока гойданка, помальована на зелено. На поперечнôй бальцѣ межи стовпами осмилѣтный хлопець въ сѣрôй блюзѣ, въ паленыхъ чобôткахъ, сидѣвъ мовъ на кони, товкъ орѣхи камѣнцемъ, ѣвъ зерно за зерномъ, а лупиною кидавъ въ бѣлого понтера, що буявъ звôльна на гойданцѣ; бувъ то єдиный звѣрь, що того дня бувъ зовсѣмъ свобôднымъ. Хлопець, очевидно освоєный зô своимъ высокимъ становищемъ, пôдкидавъ ногами, глядѣвъ весело въ право, въ лѣво, вôдъ часу до часу пôдносивъ, мовъ бузьокъ, ясну головку — прижмурюючи очи, глядѣвъ у глубокій синій просторъ, на двѣ чорнѝ точки, що зникали постепенно у хмарахъ. По хвили вертавъ до орѣхôвъ, ногою тручавъ шнуры гойданки, усмѣхавъ ся, побачивши, якъ наляканый рухомъ понтеръ пôдносивъ голову до него.

Роиньскій, ходячи, глядѣвъ на хлопця, кôлька разôвъ вздрожавъ зъ легка, коли хлопець перехиливъ ся, зачѣпаючи понтера; кивнувъ головою, коли малый зухъ поправивъ ся на бальцѣ, мовъ на сѣдлѣ, пôдкидавъ весело ногами, купаючись въ теплыхъ, сонячныхъ промѣняхъ.

— Бравый хлопчина! — Роиньскій затеръ руки; бувъ бы найщасливѣйшимъ зъ людей, колибъ єго увôльнено вôдъ обовязковыхъ візитъ! Однакъ нинѣшнои візиты ожидавъ нетерпеливо.

— Бѣльскій! а! смѣшно, єй Богу, смѣшно!

Окликъ той повтарявъ ся въ єго души безъ кôнця, якъ вôдгомôнъ задиву, кпинъ и... зависти.

— Той... нездара... но, прошу!...

До поѣзду ще десять хвиль; Роиньскій бѣгавъ щоразъ скорше и щоразъ частѣйше споглядавъ на годинникъ. Дорогу знавъ докладно — знавъ, де въ тôй хвили находить ся поѣздъ, та мимо того наслухувавъ; прижмурюючи очи, вдивлявъ ся въ темне пасмо лѣса, понадъ котрымъ летѣла легенька хмаринка, мовъ клубъ бѣлои пары.,.

У воздусѣ тишина: сверщки, огрѣтѝ сонцемъ, вôдзывають ся въ засохлôй травѣ по другôй сторонѣ пляну, на дорозѣ вôдъ мѣсточка чути туркôтъ возôвъ и бричокъ.

Роиньскій глянувъ на годинникъ — той поѣздъ не мôгъ спôзнати ся, значить ся: за пять хвиль!

Поѣздъ вѣзъ старого товариша, приятеля и нового начальника въ однôй особѣ. Роиньскій о начальника не дбавъ, нѣякихъ змѣнъ не лякавъ ся и не бажавъ собѣ; бувъ вдово-

котрѣ коли они стали явнѣ, треба було чимъ скорше и за всяку цѣну заключати миръ. Теперѣшный неурожай показавъ давнѣ хибы въ нашихъ звычаяхъ и обычаяхъ. Въ тôмъ значѣню єсть голодова нужда заразомъ и политичною подѣєю першого ряду зъ 1891 року.

Переглядъ политичный.

Зачувати, що Рада державна буде закрыта вже дня 25 с. м. и збере ся вôдтакъ 20 цвѣтня та буде радити надъ справою упрaвильненя валюты.

Пос. Пленеръ заявивъ оногди въ клюбѣ сполученои лѣвицѣ, що єму предкладано дѣйстно посаду президента спôльнои палаты обрахунковои. Переговоры въ сѣй справѣ вели ся пôдъ певными условіями политичными. Однакожь въ виду теперѣшного положеня политичного и въ виду найновѣйшихъ запутанинъ въ справѣ ческо-нѣмецкои угоды, уважаєвôнъ за вôдповѣдне, остати ся въ Соймѣ и Радѣ державнôй а вѣсти о якôмсь дарунку для него суть зовсѣмъ безосновнѣ.

Шмейкаль конферувавъ вчера знову довшій часъ зъ міністромъ справедливости ґр. Шенборномъ въ справѣ розмеженя судовыхъ повѣтôвъ въ Чехахъ пôсля народности.

Ґубернаторомъ въ Варшавѣ именованый дотеперѣшный віцеґубернаторъ, Андрѣєвъ. Московскій ґуберніяльный маршалокъ дворянства, ґенералъ Єрмовъ. именованый ґубернаторомъ оренбурскимъ и наказнымъ атаманомъ оренбурского войска.

Зъ Петербурга доносять зъ добре поинформованыхъ кругôвъ, що міністромъ комунікацій має бути именованый ґен.-ґубернаторъ амурскои провінціѣ. Вѣсть ся выкликує всюды велику сенсацію, бо Корфъ єсть чоловѣкомъ дуже мѣрныхъ здôбностей и не вôдзначивъ ся доси нѣчимъ.

Зъ Петербурга доносять, що царь дозволивъ узброити козакôвъ и драґонôвъ новымъ 7·6 міліметровымъ карабіномъ.

Правительство испаньске засудило на смерть 8 членôвъ „чорнои руки", зъ тои ватаги, що недавно тому напала була на мѣсто Хересъ и хотѣла тамъ вырѣзати людей и мѣсто ограбити.

Декотрѣ французскѣ ґазеты доносять, що Испанія приступила до тридержавного союза. Здаєсь однакожь, що то єсть поголоска пущена въ тôй цѣли, щобы Французôвъ пôдбунтувати противъ Испаніѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 25 (6 лютого) сѣчня.

— **Загальнѣ зборы товариства имени Шевченка** вôдбудуть ся дня 1 марта с. р. о год. 3 по пол. въ сали Бесѣды рускои (при ул. Вôрменьской ч. 27). На порядку дневнôмъ: 1) Справоздане уступаючого выдѣлу. 2) Справоздане касове. 3) Выбôръ нового выдѣлу и контрольнои комісіѣ. 4) Внесеня выдѣлу. 5) Внесеня членôвъ.

— **Выдѣлъ лѣкарскій** університету краковского ухваливъ внести до міністерства просвѣты просьбу о вызначенє трохъ стіпендій по 1200 для молодыхъ лѣкарѣвъ, образуючихъ ся въ предметахъ теоретичныхъ, зъ котрыхъ могли бы користати такъ медики краковского факультету медичного, якъ и маючого отворити ся медичного факультету при університетѣ львôвскôмъ.

— **Рада мѣста Ярослава** ухвалила на однôмъ изъ своихъ засѣдань просити о заведенє въ тôмъ мѣстѣ суду окружного.

— **Додатокъ на дорожню.** На оногдѣшнôмъ засѣданю признавъ краєвый Выдѣлъ урядникамъ и діетарямъ краєвого Выдѣлу и заведень краєвыхъ у Львовѣ, Краковѣ, Черниховѣ и Дублянахъ дорожнянѣ додатки въ такôй высотѣ: урядникамъ о 1000 зр. платнѣ по 10 прц.; понадъ 1000 зр. до 2000 зр. — по $7\frac{1}{2}$ прц.; надъ 2000 зр. по 5 прц. цѣлорôчнои пенсіѣ зъ активальными додатками.

— **Весняні „предтечѣ".** Зъ Иваня коло Устечка пишуть до Przegląd-у, що тамъ 30 сѣчня показала ся прехороша дуга-веселиця и гримѣло. Снѣги зовсѣмъ щезли, а потôкъ, що въ лѣтѣ перейдеть въ брôдъ, такъ тамъ прибувъ, що вода доходила трохъ сяжнѣвъ высоты. Воздухъ зовсѣмъ весняный, а тепломѣръ показувавъ вже 8 степенѣвъ теплоты.

— **Бурѣ.** Зъ Ярослава доносять, що тамъ вôдъ минувшои суботы до вторка лютилась страшна буря, котра наробила богато шкоды. Вѣтеръ поушкоджувавъ богато будынкôвъ, а мѣжь ними и церковь тамошну, зъ котрои зôрвавъ бляху зъ даху, полишаючи дѣру на 15 квадр. сяжнѣвъ.

— **Змѣна властителѣвъ.** Добра Глуховъ зъ Волею глуховскою и Зарѣчє въ повѣтѣ сокальскôмъ, котрѣ належали до п. М. Фальковского, перейшли на власнôсть п. Инокентія и Мечислава Бѣлоскурскихъ.

— **Судова розправа** противъ Николы Макара, обжалованого за убійство парубчака Василя Паланицѣ въ Тенятискахъ, скôнчила ся тымъ, що судъ на пôдставѣ вердикту судьѣвъ присяжныхъ засудивъ єго на 6 лѣтъ тяжкои вязницѣ.

— **Довгій вѣкъ** У Вѣдни померла оногди Марґарета Ґредшикъ, котра числила 117 лѣтъ житя. Ще передъ кôльканацяти лѣтами заробляла сама на своє житє, ажь въ послѣдныхъ рокахъ жила зъ дарôвъ щедрыхъ Вѣденцѣвъ.

— **Самоубійства.** Дня 1 сѣчня застрѣливъ ся въ Чернôвцяхъ у власнôмъ мешканю однорôчный охотникъ 41 п. п., капраль Едмундъ Амстеръ. Причины самоубійства не знати. — Въ Радôвцяхъ отроила ся 19-лѣтна дочка тамошного дѣдича, Валєрія Мезлѣвна, а причиною самоубійства була заведена любовь. — Въ Перемышли повѣсивъ ся въ нападѣ божевôльства инспекторъ державныхъ зелѣзницъ, Денисъ Мохнацкій, котрый вже вôдъ довшого часу бувъ хорый на умѣ.

— **Любитель хустокъ.** Поліція вѣденьска въ колотѣ зъ якимсь Каспромъ Айлєсомъ, котрый вѣчно краде панямъ хустки. По однôй крадежи хустки якоїсь пани, зроблено у Каспра ревізію и знайдино нѣ больше нѣ менше лишь 700 хустокъ дамскихъ, уложеныхъ въ якъ найкрасшôмъ порядку. Передъ судомъ толкувавъ ся, що крадѣжь дамскихъ хустокъ справляє єму велику приємнôсть и вôнъ по запаху поту хустки пôзнає, чи властителька хустки була бѣлява чи чорнява. Лѣкарѣ взявши єго пôдъ доглядъ орекли по 3 мѣсяцяхъ, що вôнъ говорить правду, та що допускавъ ся крадежи пôдъ хоробливымъ вплывомъ. Поліція отже, зловивши єго знову на крадежи хустокъ, не знає, що зъ нимъ зробити.

— **Годѣ оподаткувати.** Оденъ вѣденьскій горожанинъ, котрого удержанє становить вода и єѣ степень теплоты, заявивъ въ податковôмъ урядѣ, куды єго до вымѣру податку призвали, — що вôнъ не годенъ платити податку, бо оба єго званя нѣчого єму не приносять. „Якъ-то — пытає урядникъ — маєте два званя и нѣякихъ доходôвъ? А чимъ же вы властиво занимаєте ся?" „Я — каже запытаный — лѣтомъ єсмъ учителемъ плываня, а въ зимѣ учителемъ совганя на совгавкахъ (лижвахъ). Минувшого лѣта було тôлько холоду, що нѣхто не учивъ ся плывати, а сеѣ зимы нема зовсѣмъ леду, отже нѣхто не учить ся ѣздити на совгавкахъ. Чи се поясненє выстане?" „Зовсѣмъ выстане!" — сказавъ урядникъ зъ уклономъ, вôдпускаючи въ мирѣ чоловѣка о двохъ званяхъ а безъ якихъ небудь... доходôвъ. Розумѣє ся, що о податку бôльше и бесѣды не було.

— **Кондукторъ зелѣзничій убійникомъ.** Въ Миньску выславъ судовый урядникъ, Стравиньскій,

---

леный зô свого становища. О кôлька верстовъ вôдъ стації мавъ родинный маєтокъ „своихъ старыхъ", сивыхъ, якъ пара голубôвъ, родичѣвъ, — въ околици мавъ брата, сестру замужну; тутъ на стації мавъ... отъ хочь бы сю зелену гойданку, котру однои ночи робôтники, що працювали тои зимы на плянтѣ, выставили тихцемъ для Сташка... Було ихъ може зô сто зъ дооколичныхъ сѣлъ — всѣ, якъ оденъ вôдкрыли головы, коли урадованый хлопчина вылетѣвъ имъ дякувати... Роиньскій, дивлячись вôкномъ на сю подѣю, мавъ дурнѣ сльозы въ очахъ... Вôнъ живъ зъ людьми, бо безъ людей не мôгъ жити, але не зробивъ для нихъ нѣчого, хиба що не кривдивъ ихъ... та и за те вже хлопця єго любили!... Хотѣвъ бы лишити ся тутъ якъ найдовше — однакъ въ крайности все таки буде мати власну хату, а до житя не потребує богато! Тому то Бѣльскій, якъ новый начальникъ, зовсѣмъ не обходивъ єго; за те, якъ давный товаришь, стоявъ єму все передъ очима: худый русявый молодець, повôльный мовъ автоматъ, мовчаливый, незугарный... сынъ мабуть возьного... роботящій, але анѣ не мудрый, анѣ не здôбный... Зъ вôдкижь має таке шаленє щастє? Коли Роиньскій довѣдавъ ся о єго именованю, то й въ думку собѣ не клавъ, що то той самый Бѣльскій, зъ котрымъ кôлька лѣтъ мешкавъ въ однôй комнатѣ. Хочь имя и прôзвище було те саме, але межи тыхимъ молемъ книжковымъ а высокимъ достойникомъ бувъ цѣлый рядъ суспôльныхъ степенѣвъ, котрѣ трудно здобути.

— Га, дурневи все щастить ся! — кликнувъ охолонувши зъ першого задиву, коли, розвѣдавшись близше, побачивъ, що то той самый чоловѣкъ.

Зъ першу бувъ лише здивованый и нѣчо больше; однакожь помалу на днѣ душѣ вôдзывавъ ся дикій глумъ... Зовсѣмъ єму не завидувавъ, противно бажавъ бы єму зôстати й королемъ и инжинерôвъ, колибъ такій урядъ бувъ на свѣтѣ; — вôнъ глумивъ ся лише зъ долѣ, котра любить неразъ выкидати на поверхню житя такихъ дрôбныхъ слимакôвъ...

Колижь признававъ Бѣльскому, що вôнъ роботящій, чесный та вытревалый — и теперь не вôдмавлявъ єму тыхъ добрыхъ прикметъ, але здвигавъ на нихъ плечима. Милый Боже, чи мало то людей зъ бôльшими ще здôбностями марнѣє цѣле житє!

Такъ про прикметы вôнъ не думавъ, дивувавъ ся лише щастю... и пригадувавъ собѣ щоразъ больше смѣшныхъ єго прикметъ.

— Цѣкаво, чи вже освоивъ ся зъ людьми, чи все такій дикій... хамъ? — пытавъ самъ себе, здвигаючи незначно плечима.

Давнѣйше удавало ся єму часомъ вытягнути єго на вечерки до знакомыхъ; тогди позичавъ єму своєѣ одежѣ и власною рукою пôдпинавъ шпильками надто довгѣ рукавы. Пôдчасъ забавы Бѣльскій стоявъ въ кутѣ цѣлу нôчь, паливъ оденъ папѣросъ по другôмъ, а рôвночасно притискавъ лôктѣ до бокôвъ, щобы пôддержати спадаючѣ штаны. Надъ раномъ Роиньскій задыханый, спотнѣлый, розгуляный пригадувавъ собѣ свого приятеля.

— А що, забавивъ ся? — говоривъ до него — но, то добре, зъ часомъ може й зъ тебе будуть люде; а теперь вйо до хаты!

Усмѣхавъ ся незначно, спозыраючи на пожовкле лице товариша, на єго посоловѣлѣ сивѣ очи.

— И по що се жиє на свѣтѣ! — повтарявъ въ души.

Бѣльскій не вмѣвъ єму вôдмовити; гарный, веселый, добрый хлопець панувавъ всемогучо надъ єго тихою вдачею. Жили, якъ рôднѣ братя; однакожь щасливый пестѣй не кривдивъ нѣколи занадто упослѣдженого сироты, лише кпивъ собѣ часомъ зъ него.

Въ послѣднôмъ роцѣ студій Бѣльскій набравъ трохи претенсіѣ; носивъ дуже широкѣ штаны, сильно накрохмаленѣ сорочки и барвнѣ краватки, котрыхъ нѣколи не вмѣвъ порядно завязати; притôмъ казавъ заодно, що стрôйкôсть то велика дурниця и що хиба дураки дбають про свою поверхновсть.

— Дякуй Богу, що не вродивъ ся зъ двома носами, тогди хиба кусавъ бы ты гарнѣйшихъ вôдъ себе, а було бы то и погано и небезпечно — вôдповѣдавъ єму Роиньскій и гладивъ притôмъ свои гарнѣ чорнѣ вусы, за котрѣ Бѣльскій бувъ бы може вôддавъ тогди всю свою мудрôсть.

(Дальше буде).

своого слугу до Путивля въ ґуб. курскôй, щобы тамъ купивъ корову на ярмарку. Слуга купивъ корову, кôлька гусей зъ койцемъ и зъ тымъ всѣмъ повертавъ уже зелѣзницею домôвъ, сѣвши до товарового воза, де бувъ коєць зъ гусьми и корова. На пристанку въ Михайловичахъ добачено, що зъ одного товарового ваґона тече кровъ. Отворили ваґонъ, а побôчь коровы, на поламанôмъ кôйци лежавъ кровавый, теплый ще трупъ чоловѣка, самого того слуги, котрый пильнувавъ купленои коровы. Голова була розбита сокирою, а на тѣлѣ було кôлька глубокихъ смертельныхъ ранъ, вôдъ великого и острого ножа. По злочинцеви и слѣдъ пропавъ. Ажь въ Миньску все выяснило ся, и то справдѣ, якъ бы якимсь чудомъ. На перонѣ проходжувавъ ся Стравиньскій зъ однымъ судовымъ урядникомъ, котрый прибувъ, абы списати протоколъ и оглянути мѣсце выпадку. Оба они розмавляли просе загадочне убійство, коли якъ разъ переходячому по при нихъ кондукторови, Андрѣеви Тоболцѣ выпала зъ кишенѣ калитка. Стравиньскій познавъ вôдъ разу калитку свого слуги и казавъ арештувати кондуктора, котрый въ цѣли рабунку позбавивъ въ дорозѣ чоловѣка житя и взявъ всего 7 рублѣвъ, бо лишь тôлько найшовъ въ калитцѣ.

— **Выбавивъ ся вôдъ смерти саломъ.** Въ Россіи, въ околицяхъ Казаня, повертавъ одинъ селянинъ зъ мѣста домôвъ, до села Матюшина. На дорозѣ напало єго кôлька вовкôвъ и кинулись на селянина. На щастє вѣзъ селянинъ на саняхъ пудъ (40 фунтôвъ) баранячого сала и почавъ кидати на вовкôвъ великими грудами того присмаку. Вовки збѣгали ся до сала и зъѣдали єго зъ великимъ смакомъ, а селянинови удало ся такимъ способомъ утечи ажь до села.

— **Четверта жертва убійникôвъ Шнайдерôвъ.** Показує ся чимъ разъ бôльше, що засудженѣ недавно у Вѣдни на кару смерти Шнайдеръ и єго жѣнка Розалія убили ще и четверту дѣвчину. Чи она называла ся Шварцель, якъ то въ послѣдныхъ дняхъ говорено, чи якось инакше, не знати, бо и слѣдъ за нею пропавъ. До сего четвертого убійства прилучаєсь теперь ще оденъ новый моментъ. Ще въ серпню тамтого року дôставъ бувъ кравець въ Ґумпольдскірхенъ, Антôнъ Юдексъ, вôдъ якогось чоловѣка, що приѣхавъ зелѣзницею, куферъ. Чоловѣкъ той казавъ, що дôставъ той куферъ въ дарунку вôдъ якогось подорожного, котрый не мавъ зъ нимъ що робити, а и вôнъ не знає, що зъ нимъ вдѣяти, бо продати не може и не має єго де подѣти. Юдексъ не хотѣвъ того куфра приняти, бо казавъ, чи вôнъ може не зъ якои крадежи; але коли той чоловѣкъ єго завѣривъ, що нѣ, то вôнъ взявъ єго при людехъ, котрымъ ще казавъ добре куферъ оглянути, щобы, коли бы що до чого прийшло, они могли посвѣдчити, зъ вôдки вôнъ той куферъ має. Чоловѣкови тому, котрого описъ пôдходить зовсѣмъ на Шнайдера, давъ вôнъ за куферъ кôльканацятъ крейцарôвъ и має куферъ ще нинѣ у себе. Наколибъ теперъ выкрыто ще й четверту жертву убійникôвъ, то процесу вже не вôдновлювано бы, бо они и такъ засудженѣ вже на найбôльшу кару, яка лишь може бути за таки злочины.

Всячина.

Спячій гôрникъ въ шпитали въ Мысловицяхъ на Шлезку, про котрого мы недавно тому згадували въ фейлетонѣ, Иванъ Лятосъ, що спить вже пятый мѣсяць, пробудивъ ся дня 29 сѣчня. Ось що доносить о сѣмъ фактѣ до Frankf. Ztg.: Того дня рано о 7 год. доглянувъ сторожь шпитальный, що Лятосъ почавъ наразъ рушати ся, отворивъ очи и зажадавъ, абы єму дати напити ся. Єму принесли заразъ горнятко молока и вôнъ єго поволи выпивъ. Коли вôдтакъ сторожь спытавъ, що єго болить и де, показавъ вôнъ рукою на ноги и заразъ по тôмъ закостенѣвъ. Того дня, коли вôнъ пробудивъ ся, було видко на нѣмъ велику змѣну, бо коли сторожь закликавъ єго по имени, то вôнъ отворивъ очи и выдививъ ся стовпомъ въ одно мѣсце; на пытане, чи не дати єму вина, давъ вôнъ знакъ головою, що не хоче. Зарядъ шпиталю повѣдомивъ заразъ о тôмъ своякôвъ Лятоса, що вôнъ пробудивъ ся, и що зъ нимъ можна розмовити ся. Своякы прийшли заразъ до него и застали єго зъ отвертыми очима, котрыми якъ остовпѣлый дививъ ся на тыхъ, що передъ нимъ стояли. Закостенѣлôсть, въ яку недужій, якъ сказано, знову попавъ, попускає єго часами, особливо по полудни, такъ, що жѣнка єго и сторожѣ шпитальнѣ могли зъ нимъ розмовити ся и вôнъ вôдповѣдавъ имъ, але дуже тихонько; сторожѣ пôдняли були єго трохи и вôнъ мôгъ бувъ навѣть самъ напити ся. Розумѣє ся, що недужій єсть дуже ослабленый, а коли єго спитали ся, чи не накришити єму булки до молока, то недужій давъ знакъ, що не хоче. Єсть надѣя, що недужого можна буде зовсѣмъ вылѣчити.

— **Любовна пригода бляхаря.** Недавно тому приѣхавъ бувъ до Парижа зъ провінціѣ молодый 25-лѣтный бляхарь и знайшовъ собѣ скоро роботу. Робôтня, въ котрôи вôнъ робивъ, була якъ разъ противъ дому, въ котрôмъ мешкала богата родина купецка. Незадовго побачивъ вôнъ, що у вôкнѣ въ тôмъ домѣ стає молоденька дуже хороша панночка, котра заєдно дивить ся до него. Не богато було потреба и молодый бляхарь залюбивъ ся въ паннѣ та лишь бѣда, що нѣякъ не мôгъ зъ нею зôйти ся и поговорити. Вôнъ звѣривъ ся зъ своєю любовію свому приятелеви, котрый бувъ писаремъ при судѣ, а той сказавъ єму, що знає способъ, въ якій залюбленѣ могли бы зъ собою порозумѣвати ся. Незадовго потôмъ принѣсъ приятель письмо вôдъ мнимои любки бляхаря, въ котрôмъ она каже, що любить єго щиро, а навѣть може и родичѣ позволять, щобы они побрали ся, лишь поки що нехай вôнъ нѣчимъ не дає пôзнати, що они знають ся, абы родичѣ не дôзнали ся передъ часомъ. Вôдъ сеѣ поры переписувались залюбленѣ мало не що дня, а щасливый бляхарь водивъ свого приятеля по реставраціяхъ та дававъ єму добре ѣсти и пити. Ажь одного дня приходить письмо вôдъ єго любки, въ котрôмъ она єму доносить, що она жидôвка а вôнъ христіянинъ, и родичѣ не позволяють имъ побрати ся. Зажуреный бляхарь ѣде домôвъ и выробляє собѣ позволенє вôдъ родичôвъ перейти на жидôвску вѣру. Приѣздить до Парижа и пише заразъ до любки, що готовъ вже стати жидомъ, але на диво — не дôстає нѣякои вôдповѣди. Не стерпѣвши довше, иде вôнъ таки просто до родичôвъ своєѣ любки и каже имъ, що такъ а такъ. Родичѣ и панна здивованѣ тымъ не мало, кажуть бляхаря выкинути зъ хаты, а той пôдносить такій крикъ, що ащь поліція мусѣла вмѣшати ся. Бѣдный бляхарь ажь на поліціи дôзнавъ, що то єго приятель такъ обдурювавъ и писавъ до него листы нѣбы то вôдъ любки, а въ послѣдныхъ часахъ не мôгъ вже писати, бо занедужавъ на инфлюенцу и лежавъ въ шпитали. Можна собѣ представити смутокъ молодого бляхаря: въ однôй хвили стративъ любку и щирого приятеля, та добре ще, що не ставъ жидомъ. Отъ таке то дѣє ся неразъ на свѣтѣ, зовсѣмъ якъ въ якôй комедіи.

Несподѣванка. Зять до тестя: Вы казали, що зробите менѣ несподѣванку посагомъ, якій дасьте своѣй донцѣ, а теперь не даєте нѣчого? — Тесть: А хибажь то не єсть несподѣванка?

✝ Посмертни вѣсти.

Померли: у Львовѣ широкозвѣстный лѣкаръ дръ **Григорій Зембицкій**, б. посолъ соймовый, у 82 р. житя; — въ Гонятичахъ, пов. грубѣшôвского въ Россіи **Лукіянъ Крашевскій**, братъ славного писателя польского Іосифа Крашевского; — въ Ріденберґу монахиня ґр. **Марія Кальнокій**, наймолодша сестра ґр. Кальнокого, міністра справъ заграничныхъ, въ 42 р. житя; — въ Лондонѣ померъ на инфлюенцу славный лѣкаръ **Морель Мекенсі**, що лѣчивъ свого часу нѣмецкого цѣсаря Фридриха на рака въ гортанцѣ; — у Вѣдни померъ нагло букарештеньскій епископъ **Пальме**, котрый приѣхавъ бувъ вôдвѣдати своякôвъ. — **Иванъ Борисекевичь**, бувшій властитель ґрунту въ Увислѣ, патріотъ-ветеранъ 48-ихъ рокôвъ, бувшій посолъ на Соймъ краєвый и до Рады державнои, померъ сими днями у Вѣдни, де єго и похоронено. Иванъ Борисикевичь родивъ ся 1815 р. въ селѣ Увислѣ повѣта гусятиньского, де єго батько бувъ священикомъ. Укôнчивши школы ґімназіяльнѣ и університетъ, именно факультетъ правничій, вôдтягнувъ ся вôдъ всякои фаховои службы правничои и осѣвъ въ рôднôмъ селѣ на господарствѣ. Въ 1848 р. бравъ вôнъ дуже дѣяльну участь въ орґанізаціи Русинôвъ, уложивъ статуты для „Народнои Рады“, котрои опслѣ бувъ заступникомъ предсѣдателя. Зъ порученя „Народнои Рады“ ѣздивъ також яко вôдпоручникъ на зъѣздъ Славянъ въ Прагу. Въ послѣдныхъ часахъ занепавъ бувъ на очи и взагалѣ на здоровлю, а се примусило єго опустити затишный сѣльскій кутъ и глядати помочи лѣкарскои будьто въ кліматичныхъ та купелевыхъ мѣсцяхъ, будьто у Вѣдни, де и закôнчивъ свôй добре заслуженый около народнои справы вѣкъ. Покôй єго души и вѣчная єму память! — Въ Штокгольмѣ померла славна писателька шведска Емілія Флїґаре-Карлѣнъ. Она родила ся 1807 р. въ Стремстедъ и розпочала свою писательску дѣяльнôсть въ 1838 р. Дуже красными своими повѣстями зыскала она собѣ славу на цѣлу Европу.

Господарство, промыслъ и торговля.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ

6 лютого	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	10·10 11 95	10 —10·70	9·75 10·65	10·50 11·20
Жито	10·—10·35	9·80 10 20	9·50 10 25	10.—10·50
Ячмѣнь	6 75—8 —	6·60—7 75	6·75—8·—	7·50—8·10
Овесъ	7·25—7·70	7·——7·25	6·81 7 25	7·30—7·85
Горохъ	6 50 13·—	6·25 13 —	6·— 12 50	7·— 13·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—13·50	13·—13.50	13·—13·25	13·25 13·75
Хмель	50·—65·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	45·—75 —	40·—73 —	42·—72·—	50·—76·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	21·—21·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кільо безъ мѣшка. Оковита готова за 10.000 літр. на мѣсци въ Львовѣ вôдъ 21·— до 21·50 зр Хмѣль вôдъ 50·—до 65·— за 56 кільо.

На торгъ вѣденьскій пригнано дня 2 с. м. **воловъ**: 2812 штукъ тученыхъ и 420 штукъ худыхъ, мѣжь тыми зъ Галичины: 300 штукъ тученыхъ, 71 штукъ худыхъ и 73 штукъ зъ Буковины. За галицкй плачено: за найлѣпшй 61 зр. — кр. до 63 зр. — кр., найвысше 66 зр. — кр. до — зр.; за середнй 54 зр. — кр. до 60 зр. — кр. За коровы плачено 22 зр. — кр. до 30 зр. — кр.; за стадники 23 зр. — кр. до 34 зр. — кр. за 100 кільо живои ваги. Худый товаръ плачено по 26 зр. до 100 зр. за штуку.

Дня 4 с. м. доставлено на вѣденьскій торгъ 2748 штукъ телятъ; 1031 патрошеныхъ безрогъ а 167 штукъ живыхъ и 361 штукъ патрошеныхъ овецъ та 788 ягнятъ. За патрошенй **телята** плачено: за найлѣпшй 56 до 62 кр., за середнй 50 до 54 кр.; за плôхшй 36 до 46 кр. За патрошенй **безроги** плачено 40 до 50 кр., за патрошенй вôвцѣ 24 до 36 кр., за живй вôвцѣ 26 до 36 кр. за кільо, а за пару ягнятъ 5 до 11 зр. Цѣна иде въ гору.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 6 лютого. Комісія для справъ зелѣзничихъ ухвалила проектъ будовы зелѣзницѣ Станиславôвъ-Воронянка.

Берлинъ 6 лютого. Цѣсарь надавъ президентови италіяньского кабінету ордеръ чорного орла.

Парижь 6 лютого. Вѣсть о выѣздѣ Льора до Швайцаріѣ не потверджує ся.

Петербургъ 6 лютого. Еміръ бохарскій подавъ туркестаньскому ґен.-ґубернаторови до вѣдомости, що вôнъ довѣдавши ся вôдъ наслѣдника престола о нуждѣ въ деякихъ сторонахъ Россіѣ, жертвує 100.000 рублѣвъ яко доказъ прихильности для россійского престола.

Римъ 6 лютого. Выбôръ нового ґенерала Єзуитôвъ вôдбуде ся въ маю.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Антикварска оферта.

1

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новй, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Тягнене въ Четверъ!

ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ

Головный выграшъ 22

100.000 зл.

Льосы по 1 зр. поручають у Львовѣ:

М. Іонашъ — Авґустъ Шелленберґъ — Яковъ Шроґъ — Кітцъ и Штоффъ — Сокаль и Лілієнъ — А. Х. Верфель.

19

Закладъ

ЯЩИШИНА,

Львôвъ.

Поручае великій выбôръ **новои одежи** для всѣхъ станôвъ и жичить строѣ карнаваловй сказочно дешево.

Дра Фридриха Лєнґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису выналодця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимй плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

1

Дра Лєнґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, такожъ по цукорняхъ. 1

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на 1

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВЙ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., уперед проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовй и господарскй обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якй на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11. 1

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.